

Хвіртка, що вела в садок, була зачинена. Манюня-Хоробрюня зазирнула у шпарину в паркані, намагаючись роздивитися, що за ним ховається. По спині в неї забігали мурашки...

— А що, як я увійду туди? Звісно, нічого не чіпатиму. Просто подивлюся трохи, — пробурмотіла вона.

Її носик ворухнувся, вловлюючи пахощі чогось таємничого.

— Чую пригоди!

Хоробрюня квапливо прощмигнула в отвір — і...
...Опинилась у садових нетрях. Просто з-під її ніг
вислизала ледь помітна стежина, що плутала у високій траві
аж до великого похмурого будинку. Траву гуляв бешкетний
вітерець, відкриваючи оку дуже дивні таблички...

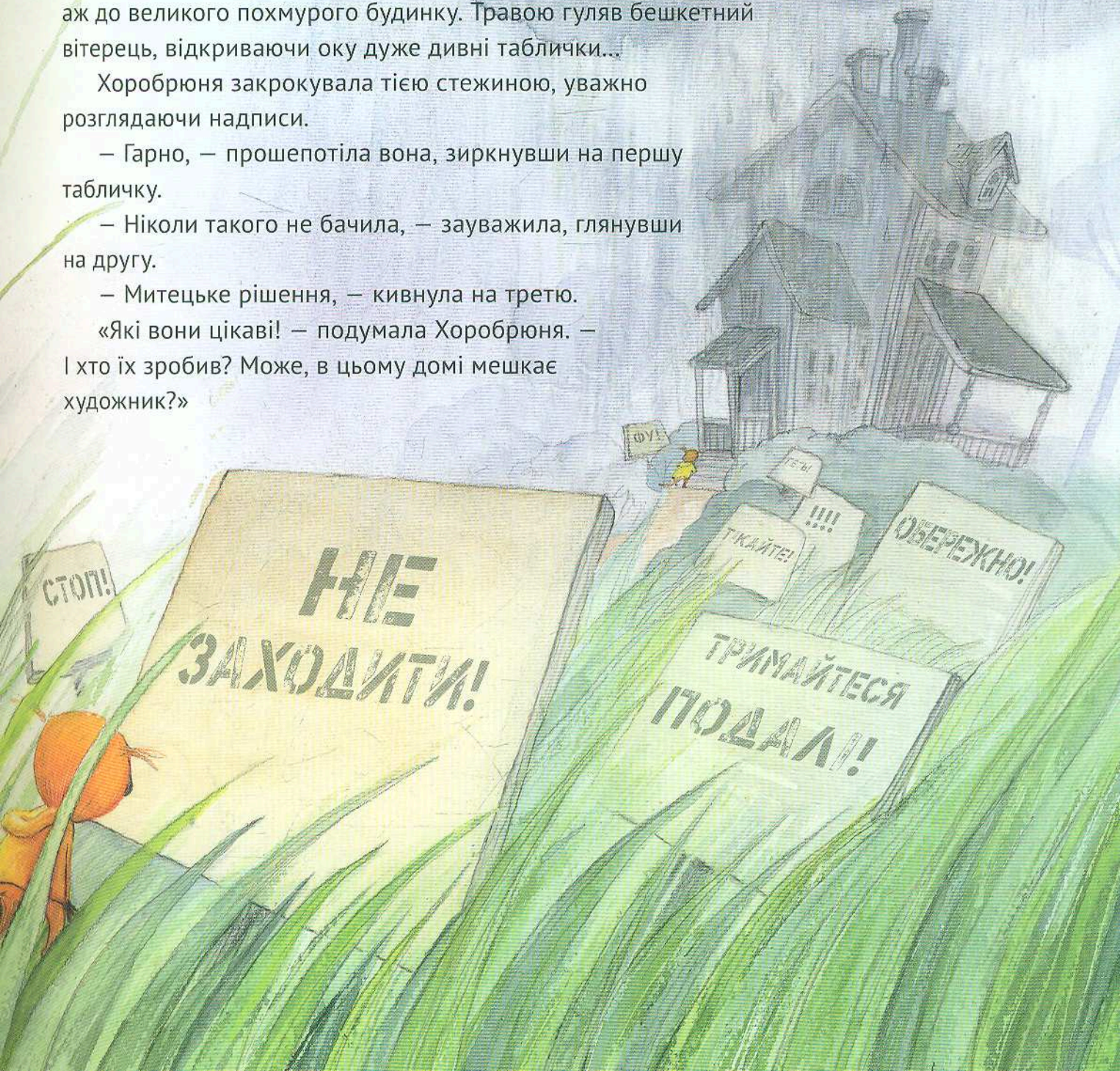
Хоробрюня закрокувала тією стежиною, уважно
розглядаючи надписи.

— Гарно, — прошепотіла вона, зиркнувши на першу
табличку.

— Ніколи такого не бачила, — зауважила, глянувши
на другу.

— Митецьке рішення, — кивнула на третю.

«Які вони цікаві! — подумала Хоробрюня. —
І хто їх зробив? Може, в цьому домі мешкає
художник?»

За розгляданням табличок вона навіть не помітила, як наблизилася до будівлі. Оговталася лише тоді, коли вперещив рясний дощ! Сподіваючись укритися від зливи, Хоробрюня прожогом скочила на ганок. Там вона трішечки потопталася, покрутилася – а потім взяла й постукала у двері:

– Тук-тук!

ТУК

ТУК

Цей стукіт луною покотився в глиб будинку і розбудив Самушка. Звуки були дуже дивні! Він уже й не пригадував, коли чув щось подібне... Либонь, жодного разу за все життя!

– От лишенько! Що ж це таке? – сполошився Самушок, вискакуючи з ліжка.

Він став посеред кімнати ні в сих ні в тих, міркуючи, що йому робити.

– Тук-тук-ТУК! – повторився звук.

– Чи є хтось удома? – долинув тоненький голосок із-поза дверей. – Будь ласка, відчиніть! Це Манюня-Хоробрюня!

Самушок геть розгубився. За дверима хтось є! Досі такого ніколи не траплялося.

Майже непритомний од хвилювання,
він трошки прочинив двері й обережно
визирнув — про всяк випадок.

— Вітаю! — заторохотіла Хоробрюня. — Ти тут живеш?
Сподіваюся, я не дуже тебе потурбувала?..

Вона трохи захекалась, тому запнулася на мить, і тут Самушок
перервав її:

— Потурбувала? Авжеж! Ти заважаєш мені займатися
надзвичайно звичайними справами. Хіба ти не вмієш читати?
Тут написано: «Приватна власність»! І в мене надзвичайно
приватне життя!

Самушок дуже розсердився і гримнув дверима перед
самісіньким носом Хоробрюні. БУМ! Аж килимок
на порозі підстрибнув.

